

## *Hitleris buvo teisus!*

*Colinas Jordanas*



Niekada istorijoje žmogus nebuvo taip šmeižiamas kaip tas, kurio šimtosios gimimo metinės sukako 1989 m. balandžio 20 d. Pasak šiandieninės demokratijos žiniasklaidos, jis buvo absoliutus monstras, beprotiškas blogio įsikūnijimas. Tačiau vien tai, kad jis pristatomas kaip visiškai juodas žmogus, neturintis jokių nuopelnų, turėtų kelti įtarimą bet kam, išskyrus visišką idiotą ar išankstinio nusistatymo apakintą partizaną.

Šmeižtas ne visada buvo totalus, kaip dabar. Lloydas George'as, Didžiosios Britanijos premjeras per Pasaulinį karą 1936 m. po vizito Vokietijoje, 1936 m. rugsėjo 22 d. dienraštyje „Daily Telegraph“ buvo cituojamas „Niekada nemačiau laimingesnių žmonių už vokiečius. Hitleris yra vienas iš nuostabiausių žmonių, kuriuos man teko sutikti.“ Tų pačių metų gruodžio mėn. laiške draugui jis rašė: „I tik norėčiau, kad šiandien mūsų šaliai vadovautų tokio aukščiausio lygio žmogus.“

Vikontas Rotermeris savo prieškarinėje knygoje „Įspėjimai ir prognozės“ apie Hitlerį sakė: „Jis turi aukščiausią intelektą ..... Jis kruopščiai išvalė moralinį, etinį Vokietijos gyvenimą .... Jokie žodžiai negali apibūdinti jo mandagumo .... Jis yra retos kultūros žmogus. Jo žinios apie muziką, dailę ir architektūrą.“ Geležinė melo uždanga visiškai nusileido, kai elementai, ketinantys sunaikinti Hitlerį, tapo praktiškai visagaliai, žinodami, kad privalo tai padaryti, nes kitaip paaiškės, kad jie klydo, o Hitleris buvo teisus: juk jis reiškė arijų renesansą, o jie – senąją tvarką, bylojančią apie nuosmukį ir mirtį.

Tikrasis Hitleris, priešingai nei žiniasklaidos kuriamas beprotiškas monstras, buvo labai talentingas ir daug skaitantis žmogus, turintis fenomenalią atmintį,

nepaprastai greitą esminių dalykų suvokimą, milžinišką valios jėgą ir, žinoma, pats veiksmingiausias oratorius, kokį tik kada nors pažinojo pasaulis: visa tai jis darė dėl tikslo, kuriam visiškai atsidavė. Jis taip pat buvo žavus šeimnininkas, dėmesingas ir ištikimas draugas bei kolega, malonus gyvūnams, labai vertinantis gamtos grožį, paprastas savo asmeninio gyvenimo stiliumi.

Paauglystėje persiėmęs visa persmelkiančiu misijos jausmu, kad ateityje jis taps savo tautos išlaisvintoju, būdamas jaunuoliu tarp Vienos bedarbių, jis pažino skurdą, o būdamas kareiviu, prieš prisijungdamas prie mažytės politinės organizacijos, kuri, jam vadovaujant, turėjo tapti valdžia laiminčia NSDAP, patyrė pavojų ir sunkumų fronto tranšėjose. Kas vakarą jo užburiantys žodžiai sukėlė ant kojų pralaimėjusios ir demoralizuotos tautos klausytojus, kuriems plojo naujai atgimusi viltis ir ryžtas. Jo vokalinis ir vizualinis įkvėpimas, taip pat gausus jo karštų ir darbščių pasekėjų prakaitas buvo nacionalsocialistų sėkmės priemonė, o ne mitiniai didžiųjų verslininkų pinigų maišai, kaip bando aiškinti oponentai, norėdami paaiškinti savo pačių charizmos, užsidegimo ir pastangų trūkumą. Tais laikais buvo sakoma, kad, kalbant apie paskutinį iš šių trijų veiksmų, Hitlerio partijos biuruose šviesa visada degė vėliau nei bet kurios kitos partijos biuruose.

Degantis entuziazmas ir sunkus darbas: „Pavyzdžiui, per vieną mėnesį iki 1930 m. nacionalinių rinkimų nacionalsocialistų partija Vokietijoje surengė 34 000 mitingų, t. y. vidutiniškai po tris mitingus kiekviename kaime, miestelyje ir miesto rajone.“ (Mothers in the Fatherland, Claudia Koonz, p. 69). Būdinga, kad per 1932 m. rinkimus NSDAP spaudos vadovas Otto Dietrichas aprašė 20 val. vakaro numatytą mitingą Štralzunde, į kurį Hitleris ilgai vėlavo, bet galiausiai įvyko 2.30 val. nakties: „Po atviru dangumi ir pliaupiant lietui, mes sutikome minią, permirkusią iki odos, pavargusią ir alkana, tokią, kokia ji buvo susirinkusi per naktį ir kantriai laukė ..... Hitleris kalbėjo susirinkusiems, kai pamažu brėkstant dienos ....“ Štai jie, 40 000 žmonių, 4 valandą ryto – po viso to laiko ir viso to diskomforto – nekantriai klausėsi žmogaus, kurį teisėtai laikė savo politiniu gelbėtoju! Ar galite įsivaizduoti, kad tiek daug žmonių susirinko į tokią triumfuojančią saulėlydžio figūrą, kaip dabartinė mūsų premjerė Margaret Thatcher?

Tik pabandykite įsivaizduoti tą didžiulę džiaugsmo sceną, kai už ilgus sunkius kovos metus buvo atlyginta ir 1933 m. sausio pabaigoje Hitleris tapo kancleriu! Tą naktį pro jo langą kelias valandas tekėjo ugnies upė, kai tūkstančiai ir tūkstančiai jo partijos bendražygių su deglais paradavo atgimusio Berlyno gatvėmis. Minėtoji Claudia Koonz cituoja ilgametį NSDAP narį apie tą įvykį: „Mes verkėme iš laimės ir džiaugsmo ir vos galėjome patikėti, kad mūsų mylimas fiureris stovi prie Reicho vairo .... Magnetinė jėga skleidėsi visur ir panaikino paskutinius vidinio pasipriešinimo pėdsakus .... Mus apėmė nenusakomas džiaugsmas, kai pamatėme, kaip mūsų vėliavos, kadaise niekintos ir menkintos, aukštai plevėsuoja ant visų visuomeninių pastatų.“ (p. 132).

Mūsų tezė nėra ir neturi būti, kad Adolfas Hitleris buvo absoliučiai tobulas ir niekada nepadarė nė vienos klaidos, nes tobulumas, absoliutus tobulumas, yra

nereikšminga abstrakcija, kuri nepriklauso šiam pasauliui, todėl niekada nebuvo ir nebus čia matoma. Ką mes čia sakome, tai, kad, atsižvelgiant į viską, šis žmogus ir jo judėjimas mūsų rasės čempionate buvo arčiausiai tobulybės, kokią šis pasaulis iki šiol yra matęs, ir to mums pakanka. Skelbiame jį teisiu, nes tai, kur jis, kaip teigiama, suklydo, mūsų vertinimu, yra gerokai mažesnė už tai, kur buvo priešingai. Turėdami tik šešerius trumpus taikos metus, jis, jo partija ir jo žmonės vieningai per šį trumpą laikotarpį padarė tikrą stebuklą. Dar niekur kitur istorijoje nebuvo padaryta tiek daug, kad arijai išliktų ir atgimtų taip greitai!

Hitleris buvo teisus dėl to, kad didžiulę reikšmę teikė rasės veiksmui, taigi ir dėl pagrindinės tautos kaip rasinės bendruomenės sampratos, kuri turi būti saugoma savo tėvynės nuosavybėje ir apsaugota nuo kryžminimosi su svetimtaučiais, be to, turi būti tobulinama eugeninėmis priemonėmis. Labiau nei bet kuris kitas bet kurios šalies valstybės veikėjas bet kuriuo metu jis praktiškai pripažino arijų tautų pranašesnes savybes ir būtinybę maksimaliai padidinti šių pranašesnių savybių turėtojus kaip auksinę žmogaus tobulėjimo priemonę. Šiame unikaliame atsidavime, taigi ir įnirtingame pasipriešinime visų tų, kurie buvo suinteresuoti prieš arijų išaukštinimą, slypi didžiausias vienintelis paaiškinimas siekiui jį sunaikinti ir apšmeižti.

Hitleris teisingai pasisakė prieš demokratiją griauinantį partinį žaidimą, kurio tikslas – apgauti ir išnaudoti žmones, kuriems jis apsimeta atstovaujantis, ir tikėjo asmenybe, lyderyste ir vienybe. Kai jis pasiekė tokį liaudies susiliejamą, kam reikėjo kitų partijų, išskyrus jo? Po 1933 m. prieš jį pasisakė tik nedidelė mažuma, nors priešišškai nusiteikusi užsienio žiniasklaida daugiausia dėmesio skyrė šiam nepasitenkinimo fragmentui, o ne beveik visiškam jo palaikymui.

Hitleris buvo teisus laikydamasis nuostatos ir užtikrindamas, kad kiekvienas liaudies bendruomenės žmogus turėtų produktyvų darbą, kuris būtų naudingas tiek jam, tiek tai bendruomenei. Kai jis atėjo į valdžią, ne mažiau kaip 6 014 000 žmonių buvo bedarbiai, tačiau 1938 m. be darbo liko tik 338 000 žmonių; didžioji dalis šio sumažėjimo buvo pasiekta prieš reikšmingą ginklavinimąsi, priešingai priešišškai propagandai.

Hitleris buvo teisus, tikėdamas plačia socialine gerove visiems liaudies bendruomenės nariams. Iki 1938 m. NSDAP organizacija „Stiprybė per džiaugsmą“ suteikė galimybę daugiau kaip 22 milijonams žmonių apsilankyti teatruose, daugiau kaip 18 milijonų – kino spektakliuose, daugiau kaip 6 milijonams – koncertuose, daugiau kaip 3 milijonams – gamyklų parodose ir ne mažiau kaip 50 milijonų – kultūriniuose renginiuose. Organizacija turėjo 230 liaudies švietimo įstaigų,

Per jas buvo surengta 62 000 švietimo renginių, kuriuose dalyvavo 10 mln. žmonių. Iki 1938 m. 490 000 žmonių buvo organizuoti kruizai jūra, o 19 milijonų – ekskursijos sausuma. Sporto renginiuose dalyvavo 21 milijonas žmonių. Visa tai vyko tuo metu, kai demokratija paliko milijonus bedarbių, o tie, kurie dirbo, negavo nieko, kas bent iš tolo prilygtų tokiai gerovei. Geriausiai istorijoje parduodamas automobilis – daugiau kaip 15 milijonų Volkswagen „vabalų“ daugiau kaip 30-ye šalių – atsirado

pagal Hitlerio projektą sukurti liaudies automobilį, mažą nebrangų automobilį paprastam žmogui. Su tuo susijusi jo Autobahno tiesimo programa buvo įgyvendinta dešimtmečiais anksčiau nei Didžiosios Britanijos. (Ši ir kita išsami informacija apie stulbinamus Hitlerio Vokietijos pasiekimus pateikiama Cesare Santoro knygoje „Hitlerio Vokietija“ (Berlynas, 1938 m.).

Hitleris buvo teisus teikdamas svarbą valstiečių apsaugai, kuri yra gyvybiškai svarbi klestinčiai liaudies bendruomenei, ir šiuo tikslu ėmėsi priemonių, įskaitant paveldimų ūkių įstatymus. Iš tiesų Hitleris buvo teisus daugeliu svarbių aspektų, kuriems aprašyti prireiktų daugiau nei šio dvigubo „Gothic Ripples“ numerio, skirto Hitlerio šimtmečiui paminėti, apimties.

Hitlerio revoliucija, įvykdžiusi visas šias radikalias reformas, buvo bekraujė, palyginti su Prancūzijos revoliucija (kurios 200-osios metinės minimos šiemet) ar 1917 m. Rusijos revoliucija. Stovyklas sulaikytiesiems, įskaitant moteris ir vaikus, sulaikytiesiems koncentruoti įvedė britai per Būrų karą, ir sąlygos jose buvo tokios blogos, kad daugybė žmonių mirė. Didžiosios Britanijos karo sąjungininkė Rusija iki šiol turi koncentracijos stovyklas „Galore“, kuriose, net sovietų statistikos duomenimis, šiuo metu laikoma milijonas žmonių. Tačiau tik apie vokiečių stovyklas girdime be galo daug ir su visais įmanomais išradimais ir perdėjimais. Colin Cross knygoje Adolf Hitler (Hodder & Stoughton, London, 1973) nurodo, kad 1933 m. liepos mėn. didžiausias skaičius buvo 26 789, daugelis iš jų buvo laikomi tik kelias savaites, o dauguma vėliau buvo paleisti, ir teigia: „Sąlygos stovyklose buvo spartietiškos, tačiau, atsižvelgiant į kalėjimo standartus, buvo tinkama mityba ir tinkamos sąlygos bendrabučiuose.“ Tarp kalinių buvo ne visi vargšai persekiojami žydai ar kiti demokratijos didvyriai, kaip dažnai teigiama, bet pati visuomenės padugnė: nuolatiniai nusikaltėliai, suteneriai, iškrypėliai, niekingi girtuokliai, amžini elgetos ir darbo vengiantys parazitai.

Žydų lyderiai išoriniame pasaulyje paskelbė ekonominį ir politinį karą Hitleriui, kai tik jis atėjo į valdžią, ir užsibrėžė tikslą sukelti karą, kad jį sunaikintų. Todėl neatsitiktinai, kai tas karas prasidėjo, Hitleris žydus savo teritorijose apskritai laikė priešais ir grėsme saugumui, todėl liepė juos surinkti ir įkurdinti getuose arba stovyklose. Paskutiniaisiais karo etapais, kai vokiečiai patys patyrė baisiausias sąlygas, įskaitant šimtus tūkstančių civilių vyrų, moterų ir vaikų, nužudytų per oro antskrydžius, tokius kaip antai prieš beginklį Drezdeną, tinkamų atsargų nebuvo arba jų nepavyko pristatyti į perpildytas stovyklas, kurios buvo evakuojamos iš rytų, ir siautėjo vidurių šiltinė, o tai paaiškina neabejotinai siaubingas sąlygas, kurios buvo kai kuriose iš jų karo veiksmų pabaigoje, tačiau tai tikrai nebuvo jokios sąmoningos naikinimo politikos rezultatas, nes šis teiginys yra žiaurus melas.

Po karo Hitlerio šmeižto kampanijoje daugiausia dėmesio buvo skiriama teiginiui, kad kai kuriose stovyklose per karą sąmoningai buvo išžudyta 6 milijonai žydų, daugiausia dujomis, naudojant standartinę dezinfekuojantį preparatą Zyldon B, kuris, be abejo, buvo plačiai naudojamas stovyklose ir kitose vietose pagal savo paskirtį – užkirsti kelią mirčiai (nuo ligų), o ne ją sukelti. Leuchterio ataskaita –

ataskaita, kurią parengė pagrindinis Amerikos konsultantas dėl dujų kamerų Amerikos kalėjimuose, Ernsto Zündelio (Ernst Zündel) nurodymu neseniai Kanadoje vykusio pakartotinio teismo proceso tikslais apsilankė Aušvice ir paėmė mėginius iš pastatų, kuriuose, kaip įtariama, buvo dujų kameros, konstrukcijos, kurie po to, kai buvo pateikti nepriklausomai analizei JAV, įtikinamai parodė, kad jos nebuvo tokios. Beje, neseniai pačių rusų pripažintas faktas, kad daugiau kaip 30 mln. Žmonių išžudė Stalinas, Didžiosios Britanijos ir žydų sąjungininkas prieš Hitlerį, daro žydų kaltinimus Hitleriui menkus, palyginti su šiuo labai realiu raudonuoju holokaustu.

Grįžtant prie XX a. ketvirtąjo dešimtmečio Vokietijos, galima teigti, kad didžiausias Hitlerio užkariavimas buvo jo žmonių širdžių užkariavimas, nes jo režimas buvo pats populiariausias, kokį tik pasaulis kada nors pažinojo. Jo Vokietija buvo įelektrinta ir perkeista šalis. Niekada ir niekur niekada visa tauta nebuvo tokia švytinti, taip nusiteikusi tarnauti, kaip jam vadovaujant. Milijonai vokiečių kasdien pripažino, kad Hitleris buvo teišus.

Hitleris buvo teišus, siekdamas ištaisyti Versalio sutarties neteisybes ir suvienyti Vokietijos teritorijas. Jo veiksmai sulaukė didžiulės suinteresuotų gyventojų paramos. Kai jis įžengė į Vieną, 200 000 Vienos gyventojų užplūdo miesto Didvyrių aikštę, apimti džiaugsmo ekstazės dėl to, ką antihitlerinė propagandos mašina Didžiojoje Britanijoje vadino „agresija“. Panašiai jis buvo sutiktas ir pavogtoje Sudetų krašto teritorijoje sintetinėje Čekoslovakijos valstybėje. Hitleris iki pat paskutiniųjų taikos dienų imtinai labai stengėsi ir ilgai bandė pasiekti visiškai teisingą susitarimą su Lenkija dėl pastarosios vokiškų teritorijų ir gyventojų, Dancigo uosto (90 % vokiečių) ir atskirtos Rytų Prūsijos teritorijos; tačiau tai sąmoningai nutylėjo apgaulingi Vakarų karo kurstytojai, Britanijai suteikus visiškai smerktiną generalinę garantiją atsilikusiai Lenkijos valstybei, kad jos reakcingas režimas taptų neprotingas ir karingas ir taip sukeltų trokštamą karą.

Hitleris buvo teišus, teikdamas didelę reikšmę Anglijos ir Vokietijos sąjungai, kurios jis ilgai siekė. Britų karinio jūrų laivyno ir Vokietijos kariuomenės junginys galėjo išsaugoti taiką pasaulyje, išsaugoti britų imperiją, kurią Hitleris labai vertino, ir tapti baltojo žmogaus, saugančio baltąjį žmogų, pasaulinės santvarkos šerdimi. Didžiosios Britanijos ambasadorius Berlyne užrašė 1939 m. liepos 26 d: „Nuo pat pradžių Hitleris visuomet pirmiausia siekė susitarimo su Didžiąja Britanija“. (Vansittart in Office, I. Colvin, p. 346). Iš tiesų Hitleris suklydo, kai, atkakliai siekdamas anglo-vokiško susitarimo, jau tada, po Prancūzijos pralaimėjimo ir Diunkerkio nesėkmės, laukė, kol Didžioji Britanija atsitokės, nors jei būtų įsiveržęs 1940 m. liepą, jam beveik neabejotinai būtų pavykę.

Hitleris buvo teišus, numatydamas naują Europos tvarką, atitinkančią etninę tikrovę, o ne geografines ir kitas ribas, prieštaraujančias šiai tikrovei, taip pat skatindamas bendradarbiavimą siekiant bendros naudos ir vienybę, atitinkančią bendrus tikslus.

Hitleris teisingai pasielgė, užkirsdamas kelią planuotam Rusijos puolimui, planuotam pasinaudoti Europos karu, ir 1941 m. birželį pirmasis pradėjo savo puolimą, kurį lydėjo jo remiamas Europos kryžiaus žygis prieš komunizmą; jei ne didžiulė materialinė pagalba, kurią Stalinui suteikė Didžioji Britanija ir JAV, jis neabejotinai būtų sutriuškinęs Staliną ir pašalinęs sovietų grėsmę, kurią šiandien tik maskuoja gudri Gorbačiovo taktika, skirta suminkštinti Vakarus. Kaip ten bebūtų, už tai, kad Raudonoji armija neprasiveržė iki Kale, o šiandien KGB dislokuota Doveryje, Durhame ir Dundee, šiandien esame dėkingi milžiniškos Vokietijos ir jos sąjungininkų pastangoms (įskaitant visus užsienio savanorius iš nuostabiosios „Waffen-SS“), kurios apėmė beviltiškas gynybines kovas iki pat 1945 m. gegužės mėn.

Su pasididžiavimu prisiminkime, kad dar niekada nebuvo kovota taip narsiai ir iki galo, kaip dėl Adolfo Hitlerio nacionalsocializmo. Mūšyje dėl Niurnbergo, Scenoje, kurioje vyko didžiausi mitingai, kokius kada nors matė pasaulis: „Vokiečių civiliai gyventojai, vyrai, moterys ir jaunuoliai, apsiginklavę stojo greta esesininkų įnirtingose gatvės kovose, kuriose amerikiečių veteranų 45-oji „Perkūno“ divizija patyrė didelių nuostolių. Fanatiški esesininkai, gynę liūdnai pagarsėjusią nacionalsocialistų Kongresų salę, kurią Adolfas Hitleris vadino nacionalsocializmo širdimi, atrėmė devynis kruvinus amerikiečių puolimus, kol žuvo iki gyvos galvos.“ (The Spear of Destiny, Trevor Ravenscroft, p. 335; Neville Spearman, 1972 m.) Tai buvo mūsų žmonės! Knygoje „Destination Berchtesgaden“ („Tikslas – Berchtesgadenas“, Ian Allan Ltd., Londonas, 1975 m.) J. F. Turneris ir R. Džeksonas taip aprašo žygio sunkumus: „Ašafenburgas: Atvyko vokiečių pastiprinimas, „daugelis jų – fanatiški 16-17 metų jaunuoliai, kurie atsisakė pasiduoti ir turėjo būti sunaikinti“.

Liepsnojančiame Berlyne didvyriški Waffen-SS užsienio savanoriai, Europos elito, likučiai kovėsi iki paskutiniųjų ir žuvo gindami Reicho kanceliarijos kaimynystę ir bunkerį, kuriame savo gyvybę atidavė Adolfas Hitleris, o kiti Hitlerjugendo didvyriai, kai kuriems jų buvo tik 14 metų, iki paskutiniųjų sugebėjo išlaikyti tiltus per Sprę upę. Su tokiomis kruvinomis aukomis kaip ši maistinė medžiaga nacionalsocializmo potencija išlikti ir atgimti buvo Assu raudona.

Jei šiame pasaulyje yra koks nors tikras dalykas, tai tas, kad jei kada nors atsiras tikras mūsų liaudies gynėjas, jis bus iki galo sumenkintas pražūtingų jėgų. Taigi būtent tie, kurie šiandien Didžiojoje Britanijoje yra labiausiai atsakingi už dabartinę siaubingą jos būklę, yra labiausiai atsakingi už Hitlerio menkinimą. Labiausiai mums kenkia būtent tie, kurie jį labiausiai šmeižia: tai didžioji lygiava.

Hitleris buvo teisingas smerkdamas demokratiją; tai mes turėtume žinoti dabar, remdamiesi savo patirtimi Didžiojoje Britanijoje. Bružas Andersonas (Bruce Anderson) laikraštyje Sunday Telegraph (1987 m. kovo 29 d.) rašė apie Didžiosios Britanijos afroazijiečių invaziją: „Jei jie būtų buvę apklausti, mes nebūtume turėję didelio masto spalvotosios imigracijos“. Taigi Hitlerio diktatūra davė žmonėms tai, ko jie norėjo, ir išsaugojo Vokietiją vokiečių tautai, o Didžiosios Britanijos demokratija suteikia britams tai, ko jie nenori, ir vadina tai „laisve“.

Hitleris buvo teišus, pranašaudamas tamsą, kuri ateis po jo pralaimėjimo. Atsižvelgdami į visą spektrą blogybių, nuo kurių šiuo metu kenčiame: nuo nuolatinių streikų iki pagyvenusių moterų apiplėšimo, nuo prekybos narkotikais iki iškrypimų skatinimo, nuo subsidijų spalvotųjų pasauliui iki išsigimimo, vadinamo „roku“, atkreipiame dėmesį į tai, kad Hitleris nebūtų leidęs mums naudotis šiais palaimintais demokratijos patobulinimais. Taip pat atkreipiame dėmesį į tai, kad dabartinio spalvotųjų gimstamumo Britanijoje prognozės rodo, jog po šimto metų mes būsime mažuma savo šalyje. Net pats maniakiškiausias Hitlerio priešininkas niekada neapkalto jo, kad jis norėjo padaryti Britaniją juodaode. Tai buvo palikta tiems oponentams, kad jie tai padarytų.

1945 m. nacionalsocialistų pasipriešinimas nenutrūko. Vienas iš epinių karo veikėjų, kuris atsisakė išsižadėti savo tikėjimo nacionalsocializmu ir iki pat mirties 1982 m. palaikė glaudžius ryšius su nacionalsocialistais visame pasaulyje, buvo Hansas Ulrichas Rudelis. Šiam vokiečių skraidymo asui priklausė pasaulio rekordas – 2530 kovinių skrydžių ir 519 sunaikintų priešų tankų. Jis viena ranka nuskandino sovietų karo laivą „Marat“ ir 2 kreiserius, taip pat 70 aprūpinimo katerių. Jo šūkis buvo „Verloren ist nur wer sich selbst aufgibt“ (Pralaimi tik tas, kuris pasiduoda).

Dar viena senųjų laikų ištikimybė – Anglijoje gimusi didžiojo kompozitoriaus Richardo Wagnerio dukterėčia Winifred Wagner. Po karo nacifikacijos teismas ją nuteisė už tai, kad ji aktyviai rėmė Hitlerio režimą, nes buvo jo asmeninė draugė. Už šį baisų nusikaltimą ji buvo nuteista 450 dienų specialiųjų darbų, konfiskuotas jos asmeninis turtas, penkerius metus jai buvo uždrausta eiti bet kokias valstybines pareigas ar tapti bet kurios politinės partijos nare, jai netgi uždrausta turėti automobilį.

Vis dėlto, kai 1975 m. viename filme interviu su tais, kurie veltui stengėsi priversti ją išreikšti nepritarimą Hitleriui, ši nuostabi dama juos apšaukė „santūria“ pastaba: „Jei Hitleris šiandien įžengtų pro duris, aš taip pat džiaugčiausi ir būčiau laiminga jį matydama ir turėdama jį čia, kaip ir anksčiau.

Ir taip kova tęsėsi, kaip rodo tokios pastarojo meto Vokietijos naujienos kaip Peterio Naumanno įkalinimas 4,5 metų už tai, kad 1979 m. jis vadovavo televizijos stiebo sprogdinimui netoli Koblenco, dėl kurio nutrūko programos „Holokaustas“ transliacija, ir už sąmokslą šturmuoti Spandau kalėjimą, kai Hessas dar buvo gyvas ir ten kalėjo. Taip pat uždraudė organizaciją „Nationale Sammlung“, kad ji negalėtų dalyvauti vietos rinkimuose: taip parodė visišką demokratijos netikrumą toje šalyje, kurioje nacionalsocializmas, Vokietijos daugumos noras, buvo uždraustas nuo 1945 m. Panašiai neseniai skelbė ir „Daily Telegraph“ antraštė: „Vakarų Vokietijoje auga neonacizmas“.

Kol šioje planetoje gyvuos žmogus, Adolfo Hitlerio vardas bus prisimenamas – su tiesa arba su melu. Šiomis niūriomis dienomis mes turime patirti pasitenkinimą liudydami tiesą apie jį melo srauto akivaizdoje. Įsipareigokite 1990 m. balandžio 20 d. paminėti 101-ąsias jo gimimo metines! Kad ir ką dar darytumėte tą dieną ir aplink ją, kad pagerbtumėte jo vardą, įsitikinkite, kad 6.18 val. vakaro, jo gimimo laiku, sustojote

tyloje ir širdyje uždegėte žvakę didžiausiam arijų tautų – jūsų tautų – gynėjui, kurį kada nors matė šis pasaulis, atminti!“ Kas iš to, kad laukas bus prarastas?

Ne viskas prarasta – nenugalima valia,

Ir keršto studija, nemirtinga neapykanta,

Ir drąsa niekada nepasiduoti ir nenusileisti:

Ir ko dar negalima įveikti?“

-Džonas Miltonas (1608-1674), „Prarastasis rojus“.